

Osebne vesti

V spomin

Ana Zupančič (*15. 5. 1950 – †30. 5. 2007)

30. maja 2007 nas je v 58. letu nenadoma zapustila sodelavka Zgodovinskega arhiva Celje, Ana Zupančič. Rojena je bila 15. maja 1950 v Trbovljah, v arhivu pa se je zaposlila 8. aprila 1984 kot arhivska pomočnica. Po opravljenem strokovnem izpopolnjevanju iz knjigoveških del v restavratorski delavnici Arhiva Republike Slovenije leta 1987 pa je opravljala delo knjigoveza oziroma knjigoveške manipulantke.

Sodelavci se bomo Ane spominjali predvsem po njeni toplini in dostopnosti ter pravi materinski vne- mi, s katero je pričakala vsako "novo pridobitev" – novega sodelavca. Če si njen "sprejemni izpit" uspešno naredil, si si lahko obetal, da si v svojem novem okolju pridobil dragoceno in dobro prijateljico ter vrelec neizmerne optimizma in bogatih življenjskih izkušenj, ki si jih je Ana nabirala na svoji pogosto trnovi življenjski poti. Trpke preizkušnje, ki so jo spremljale od mladih let, so jo utrdile in naredile dovzetno za boj s krivicami, ki so se dogajale njej ali ljudem, ki jih je cenila in imela rada. S svojo nesebično pomočjo je stala ob strani vsakomur, ki jo je prosil, velikokrat pa je sama od sebe skromno in nevsiljivo pomagala, kjerkoli je mogla, ne da bi za to pričakovala prošnjo ali priznanje.

Pogosto smo potrebovali in prosili za njeno pomoč, če je bilo treba reševati skorajda popolnoma uničeno in izgubljeno gradivo, listine in knjige, ki so pod njenimi skrbnimi rokami oživele in zasijale v popolnoma novi podobi. Vsakega, še tako zahtevnega

delo se je lotila z neprekosljivo vnemo in radovednostjo, trmasto se je trudila, se ob delu neutrudno učila in vedno znova postavljala pred nas sadove svoje spretnosti in znanja. Več kot vsaka materialna nagrada sta ji pomenila iskrena zahvala in zanimanje za njeno delo. Ure in ure je lahko pripovedovala o delu, ki ga je sprejela kot poslanstvo in se ga je kot poslanstva tudi spoštljivo lotevala. Svoje najhvaležnejše poslušalce pa je zadnja leta imela med šolarji, ki so svoj obisk našega arhiva sklenili prav v njeni delavnici. Šolske skupine je v začetku sprejela z nezaupanjem in tremo, a ju je zaradi svoje odprte narave in poznavanja tematike brž premagala. Na vsak tak obisk se je skrbno pripravila in svoj nastop opravila v svoje in še večje veselje mladih obiskovalcev arhiva, ki se jim je prav obisk knjigoveške delavnice najbolj vtisnil v spomin.

Zadnja leta je precej časa prebila tudi v recepciji. Vljudnejše in prijaznejše, a tudi odločnejše recepcitorke, kadar je tako nanoslo, si nihče ne bi mogel želeči, številne stranke pa so tudi zaradi nje dobile dober vtis o arhivu.

Ne bo nas več pozdravila pri vhodu, nikoli več nas ne bo povabila v svojo delavnico in ne bo več klepetala z nami o rožah, knjigah, glasbi, otrocih in o delu, ki ga je imela nadvse rada. Ker je – pomirjena s sabo – odšla in pustila praznino v dušah vseh, ki smo jo poznali in se moramo šele navaditi, da je na pot brez vrnitve odšel še nekdo, ki je v arhiv in naša življenja vnašal vse tisto, česar nam v tem hitrem in brezosebnem svetu vedno bolj primanjkuje.

Aleksander Žižek

V spomin. Antoša Leskovca

V septembrskih dneh, ko se je narava odela v plašč pisanih barv, se je iztekla življenjska pot profesorja in arhivskega svetnika Antoše Leskovca. Rojen je bil leta 1928 v Radovljici, vendar se je družina po očetovi smrti že leta 1930 preselila v Maribor. Po maturi na realni gimnaziji v Mariboru je nadaljeval študij v Ljubljani, na Filozofski fakulteti, kjer je leta 1952 diplomiral iz zgodovine in filozofije.

Redno delovno mesto je sprejel leta 1958 v mari-borskem arhivu. Pred tem je uspešno opravil višji arhivski tečaj v Beogradu, arhivske izkušnje pa si je nabiral v dveh arhivih, v Državnem in mestnem arhivu v Ljubljani in v Državnem arhivu Hrvatske.

Z ustanovitvijo Pedagoške akademije v Mariboru je bil sprejet za predavatelja občje zgodovine do oktobrske revolucije. Tam je ostal le štiri leta, saj je leta